

وحید از نظر قرآن

شگفتیهای جهان

حسین نوری

دستگاه گیرند

در هر لحظه از گوش و کنار و دور و نزدیک پیامهای بمر کزادر آکات میرسد، پیامهایی که مارا از اشعة نور، امواج صوت، طعم غذایها؛ بویها؛ و بالاخره سرما و گرمای درد مطلع می‌سازد؛ این پیامهای مدام که پایه و مایه علوم و تجربه‌های مامیباشدند، همه از راه سازمانهای حس دریافت می‌گردند؛ روی همین اصل این سازمانهای مججهز در زندگی مالهیت فوق الماده‌ای دارند.

بالینکه هر یک از دستگاههای حواس عهده دار وظیفه ارزند و حیاتی می‌باشد و اختلال یکی از آنها لطمہ جبران ناپذیری بزندگی انسان او را در می‌سازد، ولی بقیده علماء روانشناس همه آنها در یک درجه از اهمیت نیستند، بلکه دستگاه بینایی و شنوایی از دستگاههای دیگر یعنی ذاته و لامسه و شامه مهمتر می‌باشدند.

دستگاه بینایی هم گرچه باصطلاح روانشناسی «صنعتی» نراست یعنی این همه صنایع زیاوگوناگون و پدیده‌های مهم صنعتی که عامل اصلی رفاه و تمدن بشر است؛ بیشتر معلوم دستگاه بینایی است؛ ولی اگر انسان را از لحاظ اجتماعی بودن مورد توجه قرار دهیم اهمیت دستگاه شنوایی نسبت بیاصره روشن می‌گردد:

نقش سامعه در زندگی اجتماعی

انسان هنگامی که چشم بینجهان می‌گشاید با موجودات عالم اصلاً آشنا ندارد و با یافته معلومات خود را از راه همین حواس تبیه کند، و بسیاری از آنها از این راه سامعه تحصیل می‌کند، یعنی نتایج اتفاقات و تجارت دیگران را می‌شنود و در صفحه خاطر خود ثبت می‌کند

تابغواص و آثار موجودات بجهان آشنا می‌شود، آدمی که حس شنوای ندارد با نیفهمد، لفظ نمیداند، بمعانی الفاظ آشنا نیست تاباينو سیله چیزی ياد بگیرد و در نتیجه نمیتواند از كتابها که محصول افکار و زحمات دیگران است نیز استفاده کند.

آدمی که از حس شنوای معروف است، قوه سخن گفتن هم ندارد، ولذا کسانی که کربدنیا آمده‌اند نه تنها از فهم مقاصد هم‌نوعان خود، جز بمقدار بسیار کمی عاجز هستند؛ بلکه خودشان هم اگرچه مخرب‌جهای دهان و ساختمان زبانشان بی‌عیب باشد؛ لال خواهند بود یعنی تغواهند توانست از اینو سیله برای ابراز منویات خود استفاده کنند، و علت این‌ موضوع آنست که این اشخاص اصوات و الفاظ را که افراد دیگر برای فهم‌اندن مقاصد خود بکار می‌برند نشنیده و بدنه خود نسپرده‌اند تا بتوانند آنها را او سیله بیان مقصود خود قرار دهند روی همین‌جهت حس‌سامعه مقدمه و شرط ضروری قوه تکلم است و تکلم بزرگترین وسیله تفاهم میان افراد بشر می‌باشد و موضوع تفاهم در ذهن‌گشی اجتماعی بشر حائز اهمیت فوق العاده‌ای است و لذامیتوان سامعه را احسن اجتماعی نامداد و از این نظر آنرا اشرف از حس باصره دانست.

یك شاهد تجربی

میدانیم که از میان اشخاص نایینا دانشمندان بزرگی برخاسته‌اند، گویا معروف بودن آنان از قوه‌بینایی باعث قوت فکر و حافظه آنها گردیده و تیروی باطنی تمرکزیت‌شتری پیدا کرده است، تأثراسته‌اند استعداد و نبوغ خود را آشکار کنند.

از میان این عدد برای نمونه « ابوالعلاء مری » رامیتوان نام برد؛ وی در دوران کودکی، میرفت که بامانظر زیباو گوناگون موجودات آشنا شود؛ برعض آبله دچار گردید و در نتیجه در مسن سالگی چشمها خود را ازدست داد و از آن پس همیشه آرزوی کرد که منظره جالب آسان و طراوت جویهای سرسبز و خرم را بیند و روشن است که این آرزو تحقق پیدا نکرد؛ ولی در صنعت انشاء و ادب و فن شعری کی از نوابغ نامی روزگار گردید.

اما کمتر شنیده‌ایم که اشخاص گنگ برتبه‌ای از علم و دانش نائل شوند؛ شاید روی همین اصل است که قرآن مجید همیشه قوه سمع دایر بصر مقدم میدارد.

* * *

این دستگاه بسیار حیرت آور است بطوری که اگر مازدهه اسرار عالم هستی صرف نظر کرده نقطه بدقایق این دستگاه توجه نموده دقت کنیم؛ نکات بسیار جالبی را از نظر توجیه درک میناییم: سازمان شناوی، دستگاه گیرنده بسیار دقیقی است که صوت‌های مختلف را از دور و نزدیک دریافت می‌کند و بر کثر اصلی ادرال تمیز ماند.

صوت چیست؟

صوت از لرزش اجسام حاصل می‌شود؛ صدای انسان هم نتیجه ارتعاش تارهای حنجره‌وی می‌باشد؛ تجربه‌های قطعی ثابت کرده است که صوت در خلا (فضای بدون هوا) منتشر نمی‌شود ولی نباید گمان کنیم که وسیله انتقال صوت، منحصر به‌වاست بلکه مایعات سریعتر از گازها و جامدات سریعتر از مایعات صوت را منتقل می‌کند.

قسمتهای مختلف این دستگاه

دستگاه شناوی از سه قسم متغیر تشکیل یافته است: اول گوش خارجی؛ دوم گوش متوسط؛ سوم گوش داخلی.

گوش خارجی از دو عضو تشکیل شده است: لاله گوش که خیمه گوش نیز نامیده می‌شود و مجرای گوش؛ لاله گوش نتیجه‌ای است غضروفی که دارای برجستگیها و شیارهای مخصوصی است؛ این قسمت علاوه بر اینکه دارای چنین ذینت است عهده دار جمیع آوری امواج صوتی و تشخیص جهت صوت است، بطوری که اگر آنرا جدا کنند یا چین خورد گیهای آنرا بر کنند، شخص جهت صوت را درست تشخیص نخواهد داد، علاوه همین قسم در کاسن شدت صوت نیز تأثیر دارد.

مجرای گوش : سوراخی است بطول سه ساعتی‌متر و در انتهای داخلی آن پرده‌ای بنام «برده صماخ» قرار دارد و گوش خارجی را از گوش متوسط جدا می‌کند؛ دیواره این سوراخ از پوست مخصوصی مفروش می‌باشد که دارای کرکهای فراوان است؛ موادهایی و چسبنده‌ای ترشح می‌کند که در نتیجه میکروب‌های این کشند و از دخول حشرات مانع می‌گردند و چون موهای داخلی مجرای را چسبنده می‌کنند، از ورود گردنگبار نیز جلوگیری مینمایند.

گوش خارجی چنانکه دیدیم نسبتاً ساده بود ولی هرچه پیشتر می‌رویم آلات و ابزار دقیق‌تری را در این دستگاه مشاهده می‌کنیم.

گوش متوسط

در بخش برده «صماخ» فضای قرار دارد که «منطقه صماخ» نامیده می‌شود و بوسیله

دو دریچه بگوش داخلی مربوط است . درمیان این صندوق استخوانهای بسیار کوچک و ظریفی قرارداده شده که از اسمی آنها نوع کار آنها نیز معلوم میشود :

۱- استخوان چکشی که دسته اش بر روی پرده صماخ متکی است .

۲- استخوان سندانی که استخوان چکشی بر روی آن میخوابد .

۳- استخوان رکابی که روی پنجه ییضی (پنجه ای که بگوش داخلی راه دارد) تکیه دارد .

۴- استخوان عدسی که رابطه سندانی ، بار کابی است .

در بازدید گوش متوسط ، این استخوانهای ظریف توجه ماراجل کرده مخصوصاً این چکش و سندان در عین اینکه بسیار ظریف است باندازه ای اساسی و محکم ساخته شده است که با کمال دقت بدون هیچ وقفه ای سالها کار میکند ؛ محققاً در ضمن بازدید هر چه بزرگ شناوی نزدیکتر شویم ؛ دقایق بیشتری خواهیم دید ؛ اکنون گوش داخلی را مورد نظر قرار میدهیم :

گوش داخلی

این قسمت که مهمترین و حساسترین قسمت دستگاه شناویست و در پشت استخوان گیجگاهی واقع شده تا از هر گونه صدمه احتمالی محفوظ باشد ، دارای ساختمان بسیار پیچیده ای است آلات و ابزار زیادتر و دقیقتری دارد ؟ که از چهار بخشی از آنها سر پنجه علم و داش بزحمت پرده برداشته است . بطور خلاصه از سه بخش مختلف بوجود آمده است :

اول بخش دهلیزی که دارای دو حفره است .

دوم مجاري نیمایر که از سه نیمایر از استخوانی تشکیل یافته است .

سوم مجرای حلزونی که لوله ای است بشکل حلزون و دو دور و نیم بدور خود می بچند قسمتهای سه گانه نامبرده در توی مایعی که فضای گوش داخلی را پر کرده است شناورند ؛ و در داخل هر یک از آنها مایع مخصوصی وجود دارد .

تارهای از اعصاب در قسمتهای سه گانه یعنی بخش دهلیزی و مجاري نیمایر و مجاري حلزونی پخش شده اند ، و هر یک از آنها مأمور رساندن یک نوع از صدای های مختلف میباشد .

چگونه میشنویم ؟

چنانکه گفتم انتقال امواج صوتی بمنز بسیار جالب توجه و در عین حال حیرت انگیز است

هو اکه حامل امواج صوتی است، در گوش وارد میشود، و برخورد آن پرده گوش را نکان میدهد، استخوانهای چکشی و سندانی و رکابی این ارتعاشات را از پرده گوش گرفته بروی دربچه یعنی که در مدخل گوش داخلی واقع شده است؛ منتقل میسازند، دربچه مزبور بنویه خود ارتعاشات دریافت شده را بایمی که در میان فضای گوش داخلی است نقل میکند، سلولهای شنوایی که در میان آن مایع براکنده هستند، متاثر میشوند، و این تأثیر را عصاب شنوایی گرفته بمرکز مخصوصی در مغز؛ انتقال میدهند و بانتیجه احساس صوت صورت میگیرد.

درس خداشناسی

باتوجه آنچه گفته شد؛ آیامیتوان باور کرد که: ساختمان این دستگاه منظم و دقیق از یک منبع شعور و قدرتی سر چشمه نگرفته و سازنده این سازمان معجزه بقوانین صوت آنها نبوده است.

سازمانی که بدن باسرار آن؛ باین همه دقت و توجه شایان نیازمند است آیامیتوان تصور کرد که پدید آوردن آن بعلم و دانش نیازمند نباشد؛
قرآن کریم که مکرراً موضوع سمع و بصر (شنبیدن و دیدن) را تذکر میدهد، بدون تردید میخواهد این راه اساس توحید و خداشناسی را محکمتر کند و اهمیت این دستگاهها را از نظر توحید؛ ثابت و مدلل سازد.

بس از دقت در دستگاه شنوایی اکنون میدانیم که قرآن کریم چه حقیقتی را بر ما گوشتند میکند:

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ الْمَهْدَى وَالْإِبْصَارَ وَالْأَفْنَادَ قُلْ لِلَّامَاتْ شَكَرُون
بنی: «بگو اوست خدامی که شمار آفرید و گوش و چشم و دل بشاعطا کرد؛ بسیار کم شکر گذاری میکنید» آیه ۲۳ سوره ملک.

